

Đệ nhất ác phi

Chương 65 : Chương 65

Chương 5: Ghen đi sư phụ

Edit: August97 (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Văn Thanh tức giận đẩy ngược lại hắn, Phong Huyền Dịch không phòng bị bị đẩy đến suýt ngã sấp xuống. Đỡ Mộc Vân Hạc lên, Văn Thanh không muốn nhìn hắn nữa, hướng về phía Bảo Cẩm bên cạnh la một tiếng:

"Còn không mau thu thập đồ!"

Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Bảo Cẩm sợ hết hồn, run run chạy ra. Ánh mắt Phong Huyền Dịch như muốn ăn thịt người nhìn chăm chăm vào Văn Thanh, không biết Mạc Tử Thần cũng đã đến đây từ khi nào, ghé vào bên tai Phong Huyền Dịch nói gì đó, Phong Huyền Dịch nghe xong sắc mặt lại không hề biến chuyển, thấy Văn Thanh xoay người rời đi, vội vàng tiến lên ngăn bước chân mấy người lại.

"Người không thể đi!"

Văn Thanh quan sát vẻ mặt méo mó của hắn, giọng nói khinh thường:

"Chẳng lẽ Vương gia yêu ta?"

"Ta nhổ vào!" Phong Huyền Dịch da mặt mỏng, vừa nghe Văn Thanh nói lời này, vội nghiêng đầu đi.

"Vậy tại sao lại giữ không cho ta đi? Nếu Vương gia nói yêu ta, còn quỳ xuống dập đầu hai cái với ta, tâm tình tốt ta có thể sẽ lưu lại."

Văn Thanh vốn bận tâm Mộc Thiên Hải cùng Mộc Vân Hạc đang đứng bên cạnh, muốn thu liễm một chút, nhưng nhìn bộ dáng kia của Phong Huyền Dịch, nếu không dùng phép khích tướng, hắn sẽ không để nàng đi.

Phong Huyền Dịch nghe xong lời này dĩ nhiên cảm thấy bị vũ nhục thật lớn, hung hăng trợn mắt nhìn Văn Thanh:

"Người dập đầu với Bốn vương, Bốn vương cũng không thềm lưu người lại!"

Dứt lời hất tay áo sải bước rời đi, Mạc Tử Thần vốn định đi cùng, nhưng nhìn Văn Thanh một chút, vẫn lưu lại, Mộc Thiên Hải cùng Mộc Vân Hạc đứng bên cạnh vẻ mặt không thể tin, đây là nữ nhi đệ dàng của ông, là muội muội hiền thực của hắn sao?

Văn Thanh quay đầu điềm đạm đáng yêu nói:

"Phụ thân, Đại ca, xin lỗi, nữ nhi sống với vương gia đã lâu, miệng lưỡi cũng sắc bén lên rồi."

Nước mắt ướt át rơi xuống, Mộc Thiên Hải và Mộc Vân Hạc nhin không được đưa tay nắm lấy vai Văn Thanh, vẻ mặt Mộc Vân Hạc nghiêm túc:

"Muội muội đừng sợ, hôm nay rời khỏi vương phủ cũng là một sự giải thoát, đợi Bảo Cẩm thu thập đồ đạc xong chúng ta lập tức trở về phủ."

"Vâng, muội có chút chuyện vặt muốn đi dạo dò một tiếng, không bằng phụ thân và đại ca vào trong phòng chờ muội."

"Thanh Nhi cứ đi đi, ta cùng phụ thân ở nơi này, muội mới khỏe nên tích cực ra ngoài đi dạo một chút."

Mộc Vân Hạc mỉm cười nhìn nàng, thái độ cực kỳ ôn hòa, Mộc Thiên Hải đứng một bên không nói lời nào, Văn Thanh nhìn vẻ mặt ông, không biết ông đang giận nàng hay là tức Phong Huyền Dịch, dù sao nàng không ngại mấy chuyện này, đi về giải thích một phen sẽ không có việc gì.

Xoay người vào trong phủ, Mạc Tử Thần cũng theo tới.

"Vương phi thật sự muốn đi sao?"

"Ta đã không phải là vương phi nữa rồi, Thái hậu cũng đã ban xuống ý chỉ, chẳng lẽ ta phải ở lại nơi này nhận mọi loại khinh bỉ?" Vừa ly khai hai người kia, khước miệng Văn Thanh không nhin được gương lên.

Mạc Tử Thần nhìn nàng có chút bất đắc dĩ:

"Chỉ sợ người bị khinh bỉ là một mình Vương gia."

"Không sao, về sau người nào bị khinh bỉ cũng không sao cả, ta sẽ không ở kinh thành nữa, sau này gặp lại không biết sẽ ra sao." Giọng điệu Văn Thanh thanh nhàn, đưa mắt quan sát cảnh vật Dịch phủ, nơi nàng chuẩn bị rời đi.

"Vương phi muốn đi đâu?" Giọng nói của hắn không khỏi khẩn trương, Văn Thanh quay đầu lại nhìn hắn, hắn lại nghiêng đầu đi.

"Chu du thiên hạ."

"Vương phi đi một mình sao có thể an toàn?"

"Có người đi cùng, không sao."

"Như vậy cũng không tốt, vương phi là một thiếu nữ yếu ớt, nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao ứng đối?!"

Mạc Tử Thần cau mày, không hề né tránh ánh mắt Văn Thanh, nhìn ánh mắt đầy ân cần của hắn, trong lòng Văn Thanh nghi ngờ, lại như cũ cho rằng hắn chưa quên chuyện vết thương trên tay của nàng ngày đó.

"Quản gia, nếu người để ý chuyện ta cứu người ngày đó thì không cần lo lắng, coi như người đó không phải người, ta cũng sẽ làm như vậy."

Mạc Tử Thần ngăn người tại chỗ, nhìn bóng dáng Văn Thanh càng ngày càng xa, giật mình đứng yên không nhúc nhích, "coi như người đó không phải người, ta cũng sẽ làm như vậy", trong lòng hồi tưởng mấy câu nói đó, ánh mắt dần dần nhuộm màu cô đơn, không tiếp tục đuổi theo Văn Thanh, hắn xoay người quay đi hướng ngược lại.

Vòng vo vài vòng trong phủ, hỏi thăm mấy hạ nhân quen thuộc, Văn

Thanh cũng không tiếp tục lưu lại, cùng Mộc Vân Hạc và Mộc Thiên Hải về Mộc phủ.

Lúc xe ngựa tới đại môn Mộc phủ, xa xa đã nhìn thấy Hạ Uyển Dung mang theo một đám hạ nhân chờ ở trước cửa, thấy xe ngựa Văn Thanh đã tới thì lập tức nổ pháo, Mộc Vân Hạc theo sau lưng Mộc Thiên Hải nhảy xuống xe ngựa, đưa tay đỡ Văn Thanh, Văn Thanh được hấn dìu tới đại môn, lại gần mới nhìn thấy nơi đó bày một chậu than.

Hạ Uyển Dung tới đỡ nàng, thanh âm nghẹn ngào:

"Thanh Nhi, bước qua đi."

Suy đoán đây có thể là lễ nghi đặc biệt gì đó ở cổ đại, liền nghe lời của bà bước qua, Mộ Chiết Lan dẫn rất nhiều hạ nhân đứng ở bên trong, thấy Văn Thanh đi vào, vung tay lên, những người đó liền đồng thanh lên tiếng.

"Hoan nghênh tiểu thư trở lại!"

Văn Thanh nở nụ cười với mọi người, cùng Mộ Chiết Lan và Hạ Uyển Dung trở về phòng, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, chắc chắn được quét dọn mỗi ngày, Bảo Cẩm đi qua dọn dẹp, Văn Thanh cũng ngồi xuống.

Hạ Uyển Dung vẻ mặt kích động, nắm lấy tay Văn Thanh mãi cũng không chịu buông ra:

"Nữ nhi, nương sẽ không bao giờ để con chịu uất ức nữa, trở lại cũng đừng đi nữa, coi như không ai thềm lấy, cũng có bọn ta nuôi dưỡng con cả đời!"

Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Nương, Thanh Nhi Thiên Tư Quốc Sắc, sao lại không có ai thềm lấy?" Mộ Chiết Lan dịu dàng vỗ vỗ lưng Hạ Uyển Dung an ủi bà, Văn Thanh cũng gật đầu phụ họa.

Văn Thanh vốn tưởng rằng lúc trở lại sẽ có nhiều người trách cứ mình, không ngờ Mộc Thiên Hải, Mộc Vân Hạc, Hạ Uyển Dung, Mộ Chiết Lan cùng quản gia hạ nhân, từ trên xuống dưới không có người nào bài xích

nàng, hơn nữa lần gặp mặt này so với trước kia còn ôn hòa hơn.

Ở trong phủ hai ngày, cả ngày Mộc Vân Hạc đều phân phó quản gia đưa cho nàng không ít canh bổ, Mộ Chiết Lan cùng Hạ Uyển Dung cũng thường xuyên làm điểm tâm ngọt cho nàng.

Cuộc sống y hệt công chúa không buồn không lo, vết thương trên cổ cũng đã tốt lên, trong lòng Văn Thanh vẫn ấp ủ chuyện ngao du thiên hạ kia, nhưng vừa mới trở về phủ, lúc này nói đi chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không đồng ý, lại sợ Dung Chỉ chờ đợi quá lâu, cho là nàng đã đi trước, Văn Thanh suy nghĩ, chuẩn bị đi xem hấn một chút.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, lại phát hiện nàng đã quên mất đường tới Dịch phủ rồi, căn bản không biết bắt đầu từ đâu, suy nghĩ một chút vẫn lần mò hỏi thăm đi tới vương phủ.

Vận số cực tốt, lúc tìm đến Dịch phủ đang bắn khoan vào hay không vào lại gặp Mạc Tử Thần đang chuẩn bị đi ra ngoài, Mạc Tử Thần thấy Văn Thanh tới, sững sốt một chút, sau đó vội đi tới trước mặt nàng.

"Vương phi có chuyện gì sao?"

"Đừng gọi ta vương phi nữa, lần trước ta đi gấp, có vài thứ quên đem theo, muốn trở về lấy, ngươi có thể theo ta vào lấy được không?"

"Tất nhiên." Mạc Tử Thần gật đầu nhường đường:

"Mời Mộc tiểu thư."

"Sao lại xa lạ như thế, ta cùng quản gia cũng không phải người ngoài, gọi ta Văn Thanh là được."

Sắc mặt Mạc Tử Thần không đổi, một đường dẫn Văn Thanh đến biệt viện, Văn Thanh chỉ đứng bên ngoài rừng trúc mà không vào phòng.

"Mộc tiểu thư, sao vậy?"

"Ta có một người bạn ở trong rừng trúc này, ta muốn đi vào cáo biệt hấn, nếu ngươi có chuyện cần làm thì cứ đi trước đi." Văn Thanh nhìn

hắn, mơ hồ cảm thấy tựa hồ hắn đối với nàng lạnh nhạt hơn rất nhiều.

"Vậy ta đi cùng ngươi." Mạc Tử Thần đứng bên cạnh Văn Thanh, nét mặt không đổi, thấy hắn nói như thế, Văn Thanh có chút xấu hổ, muốn hắn rời đi lại không nghĩ ra có gì, vừa nghĩ liền thôi, để hắn đi vào cùng nàng đi.

Rừng trúc rất tối, đi hồi lâu mới thấy ánh sáng, vậy mà thời điểm sắp ra khỏi rừng trúc lại bất ngờ nào tới một con hổ lớn, Văn Thanh sợ hết hồn, nhưng cũng biết đây là địa bàn của Dung Chỉ, động vật thú rừng con nào hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, nghĩ như vậy sự sợ hãi trong lòng cũng giảm bớt, lấy lại tinh thần vội đẩy Mạc Tử Thần ra.

Mạc Tử Thần bị đẩy ra, con hổ lớn đến trước mặt Văn Thanh quả nhiên dừng lại, nghe rằng nhưng không cản nàng, Mạc Tử Thần tiến lên, kéo Văn Thanh muốn chạy, nhưng lại không dám bước đi, con hổ này vô cùng hiểu tính người từng bước một đi theo phía sau hai người.

Từ từ thoát khỏi rừng trúc, Văn Thanh quả nhiên nhìn thấy Dung Chỉ đang nhàn nhã ngồi ở phía trước, trên mặt là bộ dáng đánh đòn, vẻ mặt lạnh nhạt khi thấy Văn Thanh cùng Mạc Tử Thần đứng chung một chỗ thì đen lại, hắn phát phát tay, con hổ liền đi tới bên cạnh hắn, dịu ngoan nằm dưới chân hắn.

Mạc Tử Thần nhìn Văn Thanh một chút, cố gắng khống chế tâm tình của mình:

"Là người này sao?"

"Ừ, người ở đây chờ ta."

Văn Thanh kinh sợ nhìn sắc mặt nam nhân phía trước, tất nhiên đã nhìn ra hắn đang tức giận, muốn đi tới gần lại thấy con hổ nằm đó thì chân chừ.

"Ta... ta có lời muốn nói với người, chúng ta vào nhà đi."

Dung Chỉ liếc mắt nhìn Mạc Tử Thần, lại xoa đầu vỗ nhẹ con hổ dưới chân, con hổ dịch dịch thân thể to lớn của mình nhường đường, hắn mới

đứng dậy đi vào trong nhà.

Văn Thanh ngồi bên cạnh bàn, tay rót trà nhưng vẫn chưa tỉnh hồn.

"Sao lại trễ như thế ."

Thanh âm lạnh lẽo truyền vào trong tai, Văn Thanh bị dọa khẽ run rẩy, ngược lên nhìn hấn, nàng vội nở nụ cười.

"Su, sư phụ, ta đã hòa ly với Vương gia và trở về Mộc phủ rồi, thời thời khắc khắc lúc nào cũng nghĩ tới sư phụ, lại quên đường về Dịch phủ, đã trở mặt với vương gia nên không tiện thỉnh cầu hấn, mới làm trễ nải thời gian..."

"Vậy sao hôm nay lại tới." Ngồi ở Văn Thanh đối diện, vẻ mặt hấn vẫn không vui.

"Quá nhớ nhung sư phụ, chạy đi chạy lại ngoài Dịch phủ không biết bao nhiêu lần, vừa lúc gặp quản gia, có chút giao tình với hấn, nên mới thỉnh cầu hấn dẫn ta tiến vào, sư phụ tức giận?"

"Không có." Dung Chỉ trừng mắt nhìn nàng, bộ dáng kia rõ ràng không phải không có mà là để ý muốn chết.

"Sao sư phụ lại nuôi hổ, mới vừa rồi hù dọa ta suýt chết."

"Người bị dọa? Không phải vừa vặn cùng quản gia tuần mỹ có đôi có cặp sao?" Dung Chỉ giọng nói có phần ghen tuông, mắt xếch hẹp dài cũng hiện lên mấy phần không vui.

"Sao có thể như vậy, quản gia là sợ, còn ta, biết đây là địa bàn của sư phụ thì có gì phải sợ nữa, sư phụ Thần Thông Quảng Đại, tâm tư kín đáo, sao có thể để ta gặp nguy hiểm, chỉ là con hổ này thật sự làm người ta có chút sợ hãi, hù sợ quản gia mà thôi, sư phụ cũng thế, con hổ lớn như vậy sao có thể để nó chạy loạn khắp nơi."

"Đó là con hổ ta nhật được ngày hôm trước bên ngoài núi."

Lớn như vậy cũng gọi là "nhật"? Văn Thanh rất muốn hỏi, nhưng nhìn

sắc mặt không tốt của hắn vẫn nuốt trở về.

"Sư phụ, hôm nay ta tới là muốn hỏi người làm sao mà vào được nơi này, lần sau ta nên đi từ đâu để tới tìm người?"

"Ngoại ô Bắc Lâm nối thẳng đến nơi này."

"Nhưng ta chưa từng đi qua đó." Văn Thanh khó khăn nói . "Không bằng sư phụ dọn tới Mộc phủ ta ở vài ngày?"

Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

LINK Truyện:

Đệ nhất ác phi <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/de-nhat-ac-phi-261060.html>

LINK Chương này:

Chương 65

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/de-nhat-ac-phi-261060/chuong-65.html>